

Zelf doen

Tekst en foto Feikje Breimer

Mijn eerste verstaanbare woorden als peuter waren 'Zelf doen!' Uiteraard liep ik met laarzen aan de verkeerde voet, probeerde pannenkoeken te bakken (een keuken vol bloem) en knipte in een middag tijd mijn eigen haren, die van mijn kleine zusje en van de speelgoedbeer in één moeite af.

Als dochter van een drogist kreeg ik het een en ander aan informatie mee uit de winkel. In de eerste week op de kleuterschool mocht ik zelf schilderen op een schildersezelt met vingerverf. Ik legde de kleuter naast mij uit dat vrouwen verf gebruiken voor hun haar. Hij vond dat een geweldige toepassing en koos voor blauwe haren, die ik zorgvuldig voorzag van gele stippen. Tussen mij en de kleuterjuf is het nooit meer goed gekomen. Soort zoekt soort. De eerste herinnering van mijn man betreft het zeulen van een rekje met melkflessen de trap op in de flat waar hij drie hoog woonde. Voor een

driejarige was dat net te zwaar en halverwege de trap liet hij het rekje vallen en stroomde de melk de trappen af.

Die zelfstandige aanleg gecombineerd met een flinke dosis eigenwijsheid staat garant voor prachtige ervaringen. Een van mijn favoriete filmpjes op YouTube is een peuter die een rauwe ui aanziet voor een appel en deze ondanks de waarschuwingen van haar moeder standvastig opeet. De tranen springen je ervan in de ogen. Het vertederende aan het filmpje is dat de held door blijft eten en zich niet laat hinderen door de smaak.

Soort zoekt soort en eerlijk gezegd heb ik het idee dat er heel veel imkers rondlopen die al vroeg in hun ontwikkeling als kleine zelfstandigen aan de slag gingen. 'Zelf doen!' is hun motto. Toegeven, door de dingen zelf te doen en uit te vinden leer je vaak het meest. Je kunt daar optimistisch naar kijken. Een man die in de eerste maand op zijn werk een fout maakte die het bedrijf een slordige ton kostte moest bij de directeur komen. Hij dacht dat hij ontslagen werd, maar nee, de directeur had een andere boodschap. "Wij hebben net een ton aan je opleiding besteed! Deze fout maak je nooit meer."

Eddy en Arno verzorgen de mierenzuurverdamping bij onze bijen.

Als het om je bijenvolken gaat zou je als eigenwijze imker toch moeten gaan voor lessen die anderen al voor je leerden. Het gaat om het welzijn van veel, heel veel dieren. Hulp vragen en aangeboden hulp accepteren is een kunst. Maar als je het niet voor jezelf doet, doe het dan voor je bijen. Van de les over de verdamping van mierenzuur kreeg ik het bij mijn imkerkursus behoorlijk benauwd. Niet te vroeg, niet te laat, niet te warm weer maar ook niet te koud, pas op met de hoeveelheid en zorg dat je het niet inademt... De imker die ik vorige week vroeg naar haar bijen vertelde teleurgesteld dat haar drie volken dood zijn. "Deed je aan varroabestrijding?" vroeg ik haar. Ze vond het moeilijk en ingewikkeld en daarom had ze dat niet gedaan. Gelukkig heeft onze bijenvereniging in de Achterhoek het team Eddy & Arno en Jan. Die reizen drie dagen rond en leveren maatwerk bij alle leden met de mierenzuurbehandeling. Je moet er wel zelf om vragen, en je mag de dagen daarna de schuiflade zelf nakijken. ●